

[Harald Nielsen.]

forskellige festligheder, man havde i anledning af 100 års jubilæet, ved hvilken lejlighed der fra alle sider blev ydet den allerstørste anerkendelse for det arbejde, som er udført på veterinær- og landbohøjskolen, og som har haft en så overordentlig værdi og betydning for dansk jordbrug, skovbrug, veterinærvidenskab, ja, dansk landbrug i det hele taget. Jeg behøver heller ikke at udbrede mig om, hvor vigtigt og betydningsfuldt jordbruget taget i videste betydning er for hele vort lands økonomi. Det er velkendt af alle. Jeg behøver heller ikke at udvikle, hvorledes vort landbrug møder en stedse hårdere konkurrence på de udenlandske markeder, en konkurrence, som stiller stedse skærpede krav om faglig dygtighed og fuld udnyttelse af forskningsresultaterne på jordbrugets område.

Men når man erindrer sig alt dette, tror jeg også, de fleste vil erkende, at det ikke går an, at vor veterinær- og landbohøjskole sakker agterud for andre landes højere læreanstalter og forskningsinstitutter på dette område. Vi må også her søge at holde os på højde med vore konkurrenter. Deraf følger igen, at når vi nu står over for at skulle foretage en udvidelse og modernisering af landbohøjskolen, skal vi først og fremmest se at få det gjort på den helt rigtige og mest tidssvarende måde. Vi må ikke vælge den lidt dårligere løsning, fordi den er lidt billigere. Vi må først og fremmest finde ud af, hvad den bedste og den mest tidssvarende løsning er, og når vi har fundet ud af det, må vi naturligvis se at realisere den så billigt og økonomisk som muligt. Det må være fremgangsmåden.

At en udvidelse af landbohøjskolen er nødvendig alene af undervisningsmæssige grunde, fremgår særdeles klart af bemærkningerne til det lovforslag, vi nu behandler. Ved den sidst foretagne større udvidelse, nemlig i 1918, skaffedes der plads til 700 elever, og nu er der i øjeblikket 1 000 elever, men der er flere, omkring 200 kvalificerede, der har søgt adgang, men ikke har kunnet komme i betragtning på grund af pladsmangelen. Ja, selv ved landbrugsstudiet er der nu adgangsbegrænsning. Det er naturligvis ganske uholdbart. Den ordning: har du 6,90 i karakter, kan du komme med; har du kun 6,89, kan du blive

borte, er yderst uheldig. Det skulle helst være således, at alle, der opfylder adgangsbetingelserne, og det enten de har bestået adgangsprøven lidt mere eller lidt mindre godt, også kan komme til at studere. Det kan de ikke i dag. Alene af den grund må der udvides, og efter det fremsatte lovforslag udvides der nu så meget, at der vil blive plads til ca. 1 500, altså 200-300 mere, end der for tiden melder sig. Men moderne undervisning kræver også specialisering af undervisningen og kræver øget brug af øvelser og øget brug af demonstrationer og kræver, at man arbejder i små hold o. s. v. Alt dette stiller også krav i allerhøjeste grad om øget plads.

Dernæst er der en anden side af landbohøjskolens virksomhed, forskningen. Der må vist de fleste umiddelbart kunne forstå, at jordbrugsforskning kræver megen plads, og at det egentlig er, jeg havde nær sagt noget naturstridigt at have et jordbrugsforskningsinstitut anbragt midt inde i en stor by. Jordbrugsforskning hører hjemme ude på landet. Det lader sig naturligvis gøre at knytte forsøgsarealer, skovbrug o. s. v. til landbohøjskolen, selv om den ligger midt inde her i byen, ved at erhverve egnede arealer uden for byen, således som landbohøjskolen jo også har gjort det ved erhvervelse af forsøgsgården Højbakkegård på den anden side Glostrup og arbejdet i Hørsholm for forskningen på skovbrugets område, for at nævne et par eksempler. Men man spørger uvilkårligt sig selv: ville betingelserne for forskningen ikke blive langt bedre, om landbohøjskolen lå ude på landet med forsøgsarealer, stalde, skove o. s. v. i sin umiddelbare nærhed? Man skulle tro det.

Og et andet spørgsmål melder sig, men det nævner jeg kun i forbigående: er det i det hele taget hensigtsmæssigt at kombinere undervisning og forskning, således som det er sket? Var det ikke mere rationelt at have en undervisningsanstalt for sig og et forskningsinstitut for sig? Det er et gammelt spørgsmål, der naturligvis også gælder andre højere læreanstalter, men det er ikke uaktuelt. Hvis man taler med unge mennesker, hører man tit den betragtning fremsat, at man ville få en mere effektiv undervisning og en mere effektiv forskning, hvis de to ting var adskilt. Jeg nævner det kun